

YAYRLYRA RLGALGLR YARARLAGGALG
GRLGLGARAAYGALRAR YGYGALAYRLYA
GYAGLALAGLAR YRYGRALAYAGY RLYAY
RGRGLGR LRGYALAYRLYAGLG YARLRAGA
ALRYA'G GLALGYARGY RYGARGY LARGAL
GAYRLGYGARGLGAYRLGR LRYGRAYGAYY
YLALGRYRYLGLYGARGY ALAYALGLGAG
A RYGLGARLYLAYALYGYR GFYGRARY
ARYAGLALRALGYGLYRGYAYLR YRYYR
YLGR LRYGGLALYARLR YYGLGLGYRLGAY
RGYLRGLYRGRALGLAYGAR RALGARLR
GYLGRARLGLARGLYGLYRYLYGLRLRAGY
YRLGR LARARGALRLGR LAGRGYYGR GRL
LGRAGYGRARGYRAAGALGLYAGLYRGLY
GRYRLYGAYLYAGRLRGALGAYLYGRLYA
AYGRLGALAGALGYGYLAGRYGAGAYGYGL
LGALYRLGAYLYLRALALALARLAR GYY
RARLRGAYLGAGAYLYRRAGLRAGYRLAR
GRARYGYAG GLYAYGLAGAA YYRGLRYRY

Satt/ósatt

True/False

Halldór Ragnarsson

Texti eftir/*Text by*
Erin Honeycutt.

Pýðing
Ingunn Snædal

Satt/ósatt

Núna, kannski meira en nokkru sinni fyrr í sögunni, eru mörkin milli sannleika og skáldskapar – og framsetning þeirra – orðin óljós. Yngri kynslóðir meta ljósmyndina nú með þeirri viðbótarsíu að þurfa að greina hvort hún hafi verið búin til með gervigreind eða ekki, á meðan eldri kynslóðir litu á heiminn í þeirri sannfæringu að ljósmyndir væru sönnun veruleikans, framlenging á þeirri hugmynd að það að sjá með eigin augum væri sjálf sönnunin. Löng hefð er fyrir asemískri skrift, eða ólæsilegum abstraktmerkjum sem líkjast ritmáli en bera enga tiltekna merkingu. Hún virkar sem skrift án tungumáls, nokkurs konar þátttaka í því að líkja eftir táknum í eigin túlkun og segja sannleika á sínu eigin máli.

Einhvers staðar milli þessara póla liggur rannsókn Halldórs Ragnarssonar á framsetningu sannleika og ósanninda á okkar tímum. Eða öllu heldur rannsókn sem framkvæmd er innan frá: að prófa mörk eigin staðbundinnar þekkingar og uppgötva að þau mörk eru nær en búist var við.

Halldór Ragnarsson beinir þessari athugun að framsetningu tungumálsins. Tungumál er jú mynd af safni tákna sem bera sameiginlega merkingu. Málariinn, sem starfar í Reykjavík, rannsakar samband tungumáls og málverks með orðum og stuttum setningum sem aðalefnivið – að mestu fengnum úr dagbókum sínum – sem röð hugleiðinga um hvernig skynjaður veruleiki stenst líkamsbundna reynslu og skynjun. Halldór samþættir textann beint inn í yfirborð strigans og leyfir tungumálinu þannig einnig að starfa sem mynd.

Endurtekning gegnir lykilhlutverki í vinnuferli hans. Með endurtekinni skrift og lagskiptingu orða færast tungumálið smám saman frá samskiptum yfir í hrynjandi, áferð og sjónrænt form – orðið máist eins og steinn þússast af straumum í vatni, þar til það sem eftir stendur er fremur skynjun en tákn. Þetta er ekki beinlínis útburrkun heldur nokkurs konar þrýstingur: sama orðið skrifað tíu sinnum, tuttugu sinnum, þar til lesandinn er ekki lengur viss um hvort hann sé að lesa eða einfaldlega að horfa. Við viss mörk endurtekningar hverfur merkingin ekki beint heldur losnar hún frá viðfangi sínu og eitthvað annað tekur við – eitthvað sem stendur nær tilfinningu eða efnislegri staðreynd merkisins sjálfs.

True/False

Perhaps more so than at any other time in history, the lines between truth and fiction and their representations are blurred. Younger generations now assess the photographic image with the added lens of deciphering if it is made with artificial intelligence or not, whereas previous generations viewed the world with the conviction that photographs were proof of reality, an extension of the lens that the proof is in seeing with the eyes. There exists a long tradition of asemic writing, or illegible, abstract marks that resemble writing but lack specific semantic meaning. It acts as a writing without language, a kind of participation in mimicking the signs in its own interpretation, telling a truth in its own language.

Somewhere between these poles exists Halldór Ragnarsson's investigation of the representation of truth and falsehood in the current moment. Or at least, an investigation conducted from the inside: testing the limits of one's own grounded knowledge, and finding those limits closer than expected.

Halldór Ragnarsson is taking this assessment to the representation of language. After all, language is an image of a set of signs with a shared meaning. The Reykjavík-based painter explores the relationship between language and painting using words and short phrases as primary material — mostly derived from his diary — as a cadre of reflections on the testing of perceived reality against an embodied senses. Ragnarsson integrates text directly into the surface of the canvas, allowing language to function also as image.

Repetition plays a central role in his process. Through the repeated writing and layering of words, language gradually shifts from communication toward rhythm, texture, and visual form — the word worn down like a stone in a river until what remains is more sensation than sign. This is not erasure exactly, but a kind of pressure: the same word written ten times, twenty times, until the reader is no longer sure whether they are reading or simply looking. At a certain threshold of repetition, meaning does not disappear so much as it loosens, begins to float free of its referent, and something else moves in to take its place — something closer to feeling, or to the physical fact of the mark itself.

www.hragnarsson.com
lnsta: @halldor_ragnarsson

Verkin hreyfast gjarnan milli einlægni og margræðni og rannsaka hvernig tilfinningaleg merking getur orðið til, leyst upp eða umbreynt í gegnum endurtekningu. Orð sem skrifað er einu sinni er staðhæfing. Skrifað oft verður það að spurningu, særingu, efa eða áferð. Málverk Halldórs rannsaka brothætt mörk lesturs og sjónar – þar sem tungumálið verður í senn sjónræn bygging og sálrænt rými – og spyrja hversu stór hluti merkingarinnar búi í orðinu sjálfu og hversu mikið sé einfaldlega leifar athyglinnar.

Skáldið og gagnrýnandinn Cole Swensen skrifar um Cy Twombly, annan listamann sem rannsakaði málun tungumálsins og breytta merkingu þess sem myndar:

„Ólæsileg skrift sýnir hluti sem það sem þeir eru ekki. Þess vegna er hún „hindruð“ með öllum mögulegum ráðum (af ýmsum yfirvöldum, allt frá skólanum og áfram). Hún er sökuð um að reyna að fela eitthvað, um að vera dulargervi. Hún er „lesin“ (af rithandarsérfræðingum og öðrum) sem merki um höfnun, sem andfélagsleg. Hún er að minnsta kosti vísbending um hversu veikburða og viðkvæmur læsileiki er. Hún sýnir að hið læsilega er flokkur sem er stöðugt undir ógn, á stöðugt á hættu að hverfa, glatast, í þverstaðukenndri torræðni þar sem hægt er að sjá og bera kennsl á skriftina en ekki lengur lesa hana. Ólæsileg skrift gefur í raun til kynna að táknið hafi verið étíð upp af eigin figúratífu eðli og að það þurfi í rauninni næstum ekkert til að myndin falli aftur niður í stöðu hreinnar teikningar.“*

Líkt og Twombly færir Halldór sig frá menningarlegri og málfræðilegri merkingu í átt að einhverju sem er rökrétt séð á undan – eða á bak við – táknmyndunina. Tungumálið í verkum hans er alltaf satt á því augnabliki sem það er skrifað eða talað, alveg þar til það þarf að vísa til einhvers, og það bendir í átt að mannslíkamanum með áferðarfallegri, mannlegri rithönd, sem hlykkjast og staðhæfir en reynir um leið þessa staðhæfingu á heiminum.

Verkin á sýningunni, sem unnin voru síðastliðið ár, takast á við þessa spurningu um sannleika og ósannindi í samtímanum. Hvað er raunverulegt og hver ákveður það? Í heimi þar sem myndir, textar og raddir eru stöðugt endurframleiddar af jafnt fólki sem vélum gæti veruleikinn einfaldlega orðið sá meinti sannleikur sem maður veitir athygli.

Titlar verkanna eru staðhæfingar í sjálfum sér og slá tóninn fyrir yfirlýsingu sem beint er að heiminum eins og verið sé að prófa hvort hún standist í efnislegum veruleika utan sjálfsins. Orð og setningar birtast aftur og aftur, stundum þar til þau missa merkingu sína, stundum þar til þau festast sem sannleikur. Í þessu ferli verður tungumálið bæði efni og aðferð – verkfæri til að nálgast eitthvað sem hugsanlega er ekki hægt að segja beint. Allir setja fram útgáfu af sjálfum sér – fágada, eftirsóknarverða, óaðgengi-lega. Fjarlægðin milli þess sem sýnt er og þess sem raunverulega er hefur aldrei virst meiri eða ósýnilegri.

Sýningin fjallar ekki aðeins um ytri veruleika á borð við gervigreind eða samfélagsmiðla heldur einnig um persónulega reynslu. Hvenær segi ég sannleikann? Hvenær breyti ég frásögninni? Og fyrir hvern? Ertu til eða ertu að sýna að þú sért til? Sérhver lygi er jú sögð til að láta mann líta betur út – eða að minnsta kosti ekki verr. Sannleikurinn virðist oft ráðast af samhengi, ásetningi og viðtakanda, og þeir heimspekingar sem Halldór hefur að sessu- nautum – ofurveruleiki Baudrillards, mörk tungumáls og heims hjá Wittgenstein – bjóða síður upp á lausn en staðfestingu á vand- anum. Verkin eru full af mótsögnum: staðhæfingum sem afneita sjálfum sér, setningum sem virðast skýrar en opnast við nánari skoðun. Bil er á milli þess sem sagt er og þess sem átt er við – og kannski er þetta bil einmitt rýmið þar sem eitthvað raunverulegt getur runnið í gegn, freiðukennt, ófágað og leitandi að læsileika. Getum við þýtt þá þekkingu sem efnið sjálft veitir okkur yfir á tungumál? Hvað myndi það segja?

*SWENSEN, Cole. „A Hand Writing.“ Noise That Stays Noise: Essays. Ann Arbor: University of Michigan Press, 2011, bls. 82–89.

The works often move between sincerity and ambiguity, examining how emotional meaning can emerge, dissolve, or transform through repetition. A word written once is a statement. Written many times it becomes a question, an incantation, a doubt, a texture. Ragnarsson's paintings investigate the fragile boundary between reading and seeing — where language becomes both a visual structure and a psychological space — asking how much of meaning lives in the word itself, and how much is simply the residue of attention.

The poet and critic Cole Swenson writes on Cy Twombly, another artist who investigated the painting of language and its altered meaning as image:

“Illegible writing shows things to be what they are not. That is why it is “sanctioned” by whatever means possible (by various authorities, from school on). It is accused of trying to hide something, of being a disguise. It is “read” (by graphologists and others) as a gesture of refusal, as antisocial. It is at least an indication of the tenuous, fragile nature of this legibility of the most basic kind. It shows the legible to be a category that is forever under threat, forever in danger of disappearing, of becoming lost, despite appearances, in a paradoxical obscurity where writing can be seen and recognized, but can no longer be read. Illegible writing indicates in fact that the sign has been remorsefully eaten away by its own figurative nature, and that it does indeed take almost nothing at all for the figure to resort back to its status as a mere drawing.”*

Like Twombly, Ragnarsson departs from cultural and linguistic meaning toward something logically prior to — or in a sense behind — signification. Language in his work is always true the moment it is written or spoken, right up until the point where it must refer to something, and this gestures towards the human body in its pleasing human handwriting, looping and declaring, but also testing out this statement on the world.

The works presented in the exhibition, created over the past year, take up this question of truth and falsehood in the contemporary world. What is real, and who decides? In a world where images, texts, and voices are constantly being reproduced by people and machines alike, reality may simply become whichever purported truth one gives their attention to.

The titles of the works are statements in themselves, setting the tone for a declaration made at the world as though testing its viability in a material reality outside of oneself. Words and sentences appear again and again, sometimes until they lose meaning, sometimes until they become entrenched as truth. In this process, language becomes both a material and a method — a tool for approaching something that may not be directly possible to say. Everyone performs a version of themselves — polished, desirable, unattainable. The distance between what is shown and what is real has never felt greater, or more invisible.

The exhibition is not only about external realities such as artificial intelligence or social media, but also about personal experience. When do I tell the truth? When do I change the narrative? And for whom? Are you existing, or showing that you exist? Every lie, after all, is told to make you look better — or at least to not make you look worse. Truth often seems to depend on context, intention, and recipient, and the philosophers Ragnarsson has been sitting with — Baudrillard's hyperreality, Wittgenstein's limits of language and world — offer less a resolution than a confirmation of the problem. The works are filled with contradictions: statements that deny themselves, sentences that seem clear but open up upon closer inspection. There is a gap between what is said and what is meant — and perhaps that gap is precisely the space where something real can flow through, messy, unpolished, attempting legibility. Can we translate the knowledge that material gives us into language? What would it say?